

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones ab Alexandro VIII. Innocentio XII. & Clemente
XI. editas

Luxemburgi, 1739

XVII. De facultatibus Majoris Pœnitentiarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74715)

- † Ego Petrus S. Laurentii in Damaso Diaconus Card. Orthobonus S. R. E. Vice-Cancellarius, promitto, voveo, & iuro.
- † Ego C. S. Mariae in Cosmedin. Diaconus Cardinalis Bichius, promitto, voveo, & iuro.
- † Ego Aloysius S. Mariae in Porticu Diaconus Card. Homodeus, promitto, voveo, & iuro.
- † Ego Joannes Franciscus S. Adriani Diaconus Card. Albanus, promitto, voveo, & iuro.
- † Ego Franciscus S. Angeli in foro Piscium Diaconus Cardinalis Barberinus, promitto, voveo, & iuro.
- † Ego Laurentius S. Mariae in Aquiro Diaconus Card. de Aleriis, promitto, voveo, & iuro.

XVII.

Præscribuntur facultates, quæ competunt Majori Pœnitentiario, & quomodo ab eo exerceri debeant.

Non eadem semper fuit facultas Majoris Pœnitentiarii, uti constat ex Constitutionibus infra laudatis, videl. Pii IV. Const. ed. 1562. Maji 3. P. 3. Pii V. Const. ed. 1569. Apr. 28. P. 4. & Const. ed. 1569. Jun. 17. P. 4. Gregorii XIV. Constit. ed. 1591. Apr. 10. Urbani VIII. Const. ed. 1634. Septem. 17. P. 12. Et aliorum Pontificum. Hujus Pontificis Const. ed. 1692. 7. Idus Maji, P. 1. reformata fuit judicium facultas circa reatum homicidarum. Et Constit. edit. 1692. Novemb. 18. P. 2. revocata fuit facultas Tribunalium particularium.

Dat. 3. Sept. 1692. An. 2.

INNOCENTIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Procerium.

Romanus Pontifex omnium Christianissimum Pater, & Pastor, ejus, qui ut peccatores pretiosi sui Sanguinis profusione redemptos salvos faceret, semetipsum exinanivit, vices gerens in Terris ad ea, per quæ sibi cœlitus commissi gregis salutis uberius consulitur præcipuis debet, & indefessis studiis incumbere, sibi que in Petro Apostolorum Principe attributam potestatem, qua infallibili Christi Domini Testimonio, quidquid solverit super terram, erit solutum & in Cœlis, per se, & respective per alios provida dispensatione exercere. Hujus considerationis intuitu Romani Pontifices Prædecessores Nostri Pœnitentiariæ Apostolicæ Officio, & Majori Pœnitentiario quamplures, & amplas facultates concesserunt, illasque aliquando, in iis præsertim, quæ forum internum non concernebant, reformarunt, & quandoque ampliarunt, & immutarunt, prout rerum, & temporum circumstantiis, opportunitatibus, & vicissitudinibus attente pensatis, censuerunt in Domino salubriter expedire.

A Pio IV. reformata fuit auctoritas officii Pœnitentiariæ.

§. 1. Alias siquidem post antiquiores Officii hujusmodi status felic. record. Pius PP. IV. Prædecessor Noster Officiorum, & Tribunalium Romanæ Curie Reformationi Pastoralis sollicitudine intentus, ad ejusdem Pœnitentiariæ Officium, in quo morum censura, & animarum salus præcipue vertitur, considerationis suæ oculos direxit, habitaque desuper cum tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus deliberatione matura, ipsoque Majore Pœnitentiario, ac ejus Officialibus auditis, ac omnibus mature consideratis, de eorumdem Cardinalium consilio, quod de cætero perpetuis futuris temporibus pro tempore existens Major Pœnitentiarius, Regens, Correctores, Superiores, & Procura-

tores, ac alii quicumque ejus Officialis, & Ministri ab eorum omnium, quæ in tunc confectis capitulis, & prohibitionibus continebantur, & forum internum, seu pœnitentialem plerumque non respiciebant, concessione, & commissione penitus cessare, & abstinere deberent, per quasdam suas anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo secundo, quinto Nonas Maji Pontificatus sui anno Tertio expeditas Literas auctoritate Apostolica statuit, & ordinavit.

§. 2. Successive recol. me. Pius PP. V. etiam Prædecessor Noster tempus, & necessitatem, sui que Instituti rationem postulare perpendsens, ut in multis Romanæ Curie rebus novam deinceps formam proponeret, ejusmodi vero curam ipsum impensius sollicitare, ut ad ea in primis incumberet, quæ salutem, & periculum respiciebant animarum, ac præfato Pœnitentiariæ officio initium capere, novamve illi pro futuris facultatem statuere volens, de Apostolicæ potestatis plenitudine omnem, & quamcumque ejusdem Officii, & Pœnitentiarii Majoris auctoritatem, Jurisdictionem, & potestatem ordinariam, & delegatam, ac omnia, & quæcumque privilegia, facultates, & indulta illis, cæterisque omnibus dictæ Pœnitentiariæ tunc existentibus Collegiis, & Personis ab ipsius Officii institutione per quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores suos, ac seipsum, & Sedem Apostolicam, etiam Motu proprio, & ipsius certa scientia, deque prædictæ potestatis plenitudine tam in genere, quam in specie, ac de mandato speciali, & expresso etiam vivæ vocis oraculo emisso, & ex quibuscumque causis concessa, confirmata, ac etiam pridem a memorato Pio IV. Prædecessore reformata, restricta, & moderata, quibuscumque concepta formulis, ac etiam restrictivis, derogatoriarum derogatoriis, aliisque fortioribus, & efficacioribus, ac etiam vim contractus inducentibus clausulis, necnon irritantibus, & aliis Decretis suffulta, quorum omnium tenores haberi voluit pro expressis, quæcumque essent (potestate Minorum Pœnitentiariarum suorum, & ordinationibus de illis, eorumque statu tunc pridem editis Literis salvis, & integris remanentibus) revocavit, suppressit, & abolevit, & alias prout in ejusdem Pii V. Prædecessoris quarto Kalen. Maji Anno præfate Incarnationis millesimo quingentesimo sexagesimo nono, & Pontificatus sui quarto desuper expeditis Literis uberius continetur.

§. 3. Utque memoratus Pius V. Prædecessor habita de Ministrorum qualitate, numero, functionibus, & Officiis ratione explicata novam futuris formam de integro præscribere valeret, qua ipsum Pœnitentiariæ Officium certis quibusdam facultatibus, quæ aliis Officiis magis conveniebant, exoneratum, atque expeditum, deinde ea, quæ Animarum salutem præcipue concernebant, attentiore studio prosequeretur, quinto decimo Kalen. Julii ejusdem anni millesimo quingentesimo sexagesimo noni duas edidit Constitutiones, in quarum prima quæ incipit - In omnibus rebus, Ministrorum qualitatem, numerum, functiones, & Officia in posterum ordinavit: In alia vero, quæ incipit - Ut bonus Pater familias, Pœnitentiariæ hujusmodi Officium nonnullis ibidem relatis facultatibus dumtaxat, quas pœnitentialem muneris maxime proprias, ac egenium Christianissimum remedio accommodatas censuit, communit.

§. 4. Deinde nihilominus idem Pius V. Prædecessor, ejusque Successores Romani Pontifices quampluribus vivæ vocis oraculis, & præmem. Gregorius Papa XIV. pariter Prædecessor Noster etiam suis in forma Brevis die decima Aprilis anni millesimi quingentesimi nonagesimi

A Pio V. revocata fuit auctoritas Pœnitentiariæ, ea excepta Minorum Pœnitentiario-rum.

Ab eodem Pio V. instituta fuit nova forma Officii Pœnitentiariæ.

A d. Pio, & Gregor. XIV. multoties ampliata fuit Pœnitentiariæ auctoritas.

primi expeditis Literis, reformatas, ut præferatur, memorati Officii facultates multoties ampliarunt, & extenderrunt.

§. 5. Verum hujusmodi facultatibus valde, ut præferatur, multiplicatis, & adductis, similis memoria Urbanus Papa VIII. etiam Prædecessor Noster memoratorum Pii IV., & Pii V. Prædecessorum vestigiis inhærens, per suas die decima septima Septembris anni millesimi sexcentissimi trigesimali quarti Pontificatus sui Duodecimo in forma Brevis pariter expeditas Literas, prævia, quoad inibi descripta capita, quarumcumque facultatum, seu Indulorum, ac vivæ vocis oraculorum desuper concessorum, & aliter emanatorum, quæ iisdem Literis adverbarentur, revocatione, Motu proprio, ex certa scientia, & matura deliberatione suis, deque Apostolica potestatis plenitudine statuit, & ordinavit, quod de cætero perpetuis futuris temporibus Major Pœnitentiarius, & ejsdem Pœnitentiariæ Regens, cæterique ejus Officiales, & Ministri pro tempore existentes, & particularium casuum, & negotiorum inibi expressorum concessione, commissione, & expeditione, quæ alias nullæ essent eo ipso, penitus cessare, & abstinere deberent.

§. 6. Adhuc tamen, & post hujusmodi particularem reformationem alia Romanorum Pontificum ad hæc usque tempora vivæ vocis oracula facultates hujusmodi ampliantia, & respectively moderantia supervenerunt.

§. 7. Hinc nos Animarum saluti, & facultatum unicuique Officio, & Tribunali competentium ordini, & distinctioni, quantum nobis ex alto conceditur, consulere volentes, ac propterea Literarum Apostolicarum, & vivæ vocis oraculorum præfatorum multiplicatam, varietatem, & immutationes sedula meditatione pensantes, nostræ Pœnitentiariæ, ac Majoris Pœnitentiarum facultates, seligere, & selectas, cæteris exclusis compilare, & in unum redigere decrevimus, ut quousque facultates hujusmodi extendantur, ac quomodo, & in quibus casibus exerceri possint, & debeant, certe, prompte, & distincte sub unica, & omnium comprehensiva sanctione innotescant.

§. 8. Omnium itaque, & singularum Literarum, & oraculorum hujusmodi, ac aliarum, & aliorum quæcumque sint, & si quæ sint, tenores pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, & in suo robore, & in statu permanentibus iis, quæ in altera ex præfatis ejsdem Pii V. Prædecessoris Constitutionibus incipiunt. - *In omnibus* super Ministrorum Pœnitentiariæ præfata qualitate, numero, functionibus, & officiis ordinata fuerunt, ac etiam salva semper Majoris Pœnitentiarum facultate Romanorum Pontificum in quibuscumque particularibus casibus tametsi per præfatas nostras literas non concessis, imo prohibitis, consulendi; itaut ipsi Majori Pœnitentiarum de Romani Pontificis speciali mandato desuper vivæ vocis oraculo sibi facto procedere asserenti, indubia fides debeat adhiberi; Motu proprio, ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine infra scriptas tantum facultates eidem Pœnitentiariæ, & Majori Pœnitentiarum de cætero competere, ac in illa, & ab illo in hunc, qui sequitur modum exerceri posse hac Nostra perpetuo valitura Constitutione, statuimus, atque decernimus.

§. 9. Nostro itaque, & pro tempore existenti Majori Pœnitentiarum concedimus, ut omnes, & singulos cujuscumque qualitates, dignitatis, & gradus Ecclesiasticos Sæculares, & cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti Regulares, necnon Laicos quoscumque utriusque sexus tam præfentes, quam absentes, ab omnibus, & quibuscumque culpis, criminibus, & excessibus quantumcumque gravibus,

& enormibus tam publicis, quam occultis quantumcumque, & quomodocumque commissis, & perpetratis, necnon ab omnibus excommunicationis, suspensionis, & interdictionis, aliisque censuris, & pœnis Ecclesiasticis præmissorum occasione latis, & per illos incurfis, etiam in casibus nedum Superioribus Regularibus, & Ordinariis, sed etiam nobis, & Sanctæ Sedi specialiter, ac etiam per literas, quæ die Cœnæ Domini quotannis promulgantur, reservatis, injuncta semper iisdem pro modo culpæ pœnitentia salvari, & aliis, quæ fuerint de jure injungenda absolvere, & absolvi mandare possit, & valeat. Regulares nimirum, a culpis, & censuris præmissis in utroque foro, & Ecclesiasticos Sæculares, necnon Laicos a prædictis culpis, & censuris in Foro conscientie tantum. Eisdem vero Ecclesiasticos Sæculares, necnon Laicos tunc in utroque Foro absolvere, & absolvi mandare possit, quando agitur de excommunicatis, & suspensis a Sententia generali, vel speciali delegatorum, aliorumque Judicum, quorum Jurisdictione expiraverit, seu etiam de illis, quorum absolutio per eosdem Judices, aut alios fuerit ad Romanum Pontificem, & ad dictam Sanctam Sedem remissa, seu pariter de iis, qui legitimo impedimento detenti præsentiam Judicum, vel illorum, qui eos excommunicarunt, aut suspenderunt, aut alium, seu alios adire non potuerunt.

§. 10. Ita tamen, ut prædicti a censuris ab homine latis, seu declaratis in utroque Foro, ut præferatur, absolvendi, in suis congruis casibus respectively judicato paruerint, & parti satisfecerint, vel quamprimum potuerint, alioquin in eadem censuras reincidant, satisfaciant: Eadem vero parte oblatam convenientem satisfactionem, quæ tamen in Sententiis, seu Decretis individuata non sit, irrationabiliter recusante, possit Major Pœnitentiarum Judicis, coram quo censurarum causa pendet, conscientie remittere, ut convenientem satisfactionem arbitretur, illaque per reum oblata, & per aliam partem irrationabiliter recusata, valeat adhuc firma remanente hujusmodi oblatione ad absolutionem procedere.

§. 11. Romam quoque advenientes ab omnibus per quemcumque Judicem, vel alias quomodocumque, non tamen in Romana Curia nominatim promulgatis, seu alibi promulgatis, & in eadem Curia notoriis censuris, ad effectum dumtaxat, ut indulgentias, Sacra Urbis Loca Pia, ac religiose invistentibus concessas libere, & licite consequi valeant, itaut simul ac indulgentias præfatas consequuti fuerint, iisdem, quibus antea censuris constructi teneantur, absolvere, & absolvi mandare possit, & valeat. Quodsi censuris ab homine nominatim ligati pro absolutione Romam advenerint, sed pro illa obrinenda fuerint ad eorum Judices remissi, & probabile mortis periculum in itinere pertimescunt, poterit Major Pœnitentiarum ad congruum tempus ab ipso pro hujusmodi itinere agendo arbitrandum, sub conditione, si hujusmodi periculum imminet, & cum reincidentia, si præfati idem periculum evaserint, in Foro conscientie tantum absolvere, & absolvi mandare.

§. 12. Nequeat tamen in ullis casibus publicis, qui in præfatis literis die Cœnæ Domini legi consuetis continentur, etiamsi Sedes Apostolica tunc vacaret, aut Romanus Pontifex propter infirmitatem, vel aliam causam ita fuisset impeditus, ut celeriter consuli non posset Principes, & alios Jus Imperii etiam Vicario nomine habentes, ac dominia, & Republicas, seu Personas illorum, & illarum administrationem habentes, vel habere solitas, necnon Episcopos, & alios Superiores, Prælatos absolvere, & absolvi mandare.

casibus sub
certis condi-
tionibus.

De peten-
tibus Romam
causa conse-
quendi in-
dulgentias,
vel absolu-
tionem.

De Princí-
pibus, &
Prælatís.

Ab Urb.
VIII. iterum
reformatas
fuit auctori-
tas Pœnitenti-
ariæ.

Ab aliis
Pontificibus
postea am-
pliata, &
moderata
fuit d. auctori-
tas.

Causæ hu-
jus Constitu-
tionis.

Firmantur
limites au-
thoritatis
Pœnitenti-
ariæ.

Concedi-
tur Majori
Pœnitentia-
rio plena fa-
cultas absol-
vendi ab om-
nibus culpis,
& censuris in
utroque foro
Regulares:
alios vero in
quibusdam

De iis, qui agunt de electione Rom. Pontificis.

§. 13. Minusque possit etiam in occultis, etiam in Foro conscientie tamquam S. R. Ecles. Cardinales, & alios cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, dignitatis, & preeminentie fuerint, qui vivente Romano Pontifice de quopiam eligendo, vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambitus, aut pactiones fecerint, seu Sede Apostolica vacante in censuras, seu pœnas in fel. recor. Gregorii Papæ XV., & præfati Urbani VIII. etiam Prædecessorum nostrorum super electione Romani Pontificis pro tempore faciendâ, decimo septimo Kalen. Septembris anno Incarnationis millesimo sexagesimo vigesimo quinto respectively emanatis Literis contentas, quomodolibet inciderint, absolvere, & absolvi mandare.

De Astrologis judiciariis.

§. 14. Nec pariter possit etiam in occultis etiam in Foro conscientie tantum eos cujuscumque qualitatis, status, dignitatis, preeminentie, & conditionis fuerint, qui astrologia judiciaria, vel alias per se, vel per alios de statu Reipublicæ Christianæ, sive de vita aut morte Romani Pontificis pro tempore existentis, inquirentes, ejusdem Urbani Prædecessoris Pridie Kalen. Aprilis anno ejusdem Incarnationis millesimo sexcentesimo trigesimo primo contra illos edictis literis contraverint, absolvere, & absolvi mandare.

De Violatoribus Immunitatis Ecclesiasticæ.

§. 15. Nec similiter valeat in casibus publicis, etiam in Judicium non deductis violatæ Immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticæ ullatenus absolvere, seu absolvi mandare.

De Apostatis, & hæreticis occultis.

§. 16. Eos tantum Hæreticos in Foro conscientie dumtaxat, absque alia abjuratone coram Ordinario, aut Inquisitore faciendâ, absolvat, seu mandet absolvi, qui cum nemine de suis hæresibus loquuti sunt, & omnino sunt occulti, etiam si aliquos extrinsecos actus fecerint, ex quibus argui possent hæretici. Dummodo tamen ad eosdem actus quamvis de sui natura nocibiles, seu ad notitiam deducibiles, quantum ipsi sciunt, & prout credunt, nullus advertit; Apostatas quoque a Fide Catholica, & Hæreticos in eodem Foro conscientie dumtaxat absolvat, seu absolvi mandet in iis solum casibus, in quibus necesse non est complices denunciare; quando nimirum iidem complices mortui, seu ex Regionibus palam infectis sunt, & in illis degunt; non tamen quando Complices Itali, vel Hispani, seu ex illis Regionibus essent, in quibus Inquisitionis Sancti Officii auctoritas viget: omni alia facultate ab hæresi, vel apostasia hujusmodi absolventi in cæteris, præterquam in casibus, in quibus S. Inquisitionis Officium ad Majorem Pœnitentiarium absolvendos remitteret, interdicit.

De recipientibus munera a Regularibus.

§. 17. Munera a Regularibus contra recolen. mem. Clementis Papæ VIII. pariter Prædecessoris Nostri anno Incarnationis præfata 1594. Tertio decimo Kalen. Julii editam Constitutionem ultra valorem decem scutorum monetas, recipientes, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus, ante factam restitutionem non absolvat, nec mandet absolvi; Infra vero prædictum valorem, non nisi facta arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarum; seu per eum eligendi Confessarii elemosyna, quæ in beneficium Religionis, seu Conventus, cui de jure faciendâ esset restitutio, si caute fieri potest, erogetur, absolvat, seu mandet absolvi.

De infrangentibus Clausuram Monialium.

§. 18. Moniales, & quascumque Personas, quæ in casibus publicis clausura earundem Monialium ad malum finem violaverint, & respectively ausæ fuerint violare, non absolvat, nec mandet absolvi, nisi in casibus, in quibus ipsi Episcopi, seu Ordinarii pro ipsis delinquentibus supplicaverint, & casus ad Congregationem S.

R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium propositam deducti non fuerint.

§. 19. Confessarios Monialibus nullatenus concedat, & Capuccinos in illis regionibus, in quibus iidem Confessionibus audiendis operam dare non solent, in Confessarios non deputet.

§. 20. Ad hæc super quacumque irregularitate, & inhabilitate ex quocumque delicto, etiam homicidio voluntario, & ex quocumque defectu provenientes in casibus tamen occultis, & in Foro conscientie tantum, prævia in gravioribus casibus matura discussione faciendâ in Pœnitentiariæ Signatura, dispensare, vel dispensari mandare possit tam cum Ecclesiasticis Sæcularibus, quam cum Laicis respectively, cum quibus expediens videbitur, ut Ordinibus initiari, & susceptis etiam Sacris, & Presbyteratus Ordinibus ministrare, & ad Superiores confedere, ac dignitates etiam Cathedralis, & Metropolitanas, ac quacumque Beneficia Ecclesiastica quomodocumque ante dispensationem alioquin canonice obtentas, vel obtenta, retinere, necnon hujusmodi Beneficia, & dignitates (exceptis, quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo excessu), Ecclesiis Cathedralibus, & Metropolitanis, etiam post delictum assequi valeat.

§. 21. Cum Hæreticis, & Apostatis a Fide Catholica, quando hæresis, & apostasia hujusmodi nullatenus est propalata, & casus gravitas non suadet, Pœnitentes ad S. Inquisitionem remittendos esse super quacumque irregularitate, inhabilitate, & infamia exinde contracta, tam ad Ordines, sive susceptos, sive suscipiendos, quam ad Beneficia dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

§. 22. Cum male promotis occultis, non obstante ejusdem memor. Sixti Papæ V. etiam Prædecessoris Nostri anno Incarnationis prædictæ millesimo quingentesimo octogesimo nono Nonis Januarii edita Constitutione, & signanter cum promotis per saltum etiam prætextu licentiarum de promovendo extra tempora, vel non servatis interstitiis, vel sine literis Dimissorialibus proprii Ordinarii, non dispense, nisi in Foro conscientie, quando periculum adesset gravium scandalorum; tunc enim possit in forma Pœnitentiariæ consueta dispensare, ut scilicet omnes Ordines secreta recipiant a quolibet Catholico Antistite gratiam, & communionem cum Sede Apostolica habentem, & tunc, & extra tempora, & non servatis interstitiis, & absque præfatis Dimissoriis.

§. 23. Cum promotis ad Sacros Ordines, qui Simoniam cum Episcopis promoventibus commiserint dispensare, & dispensari mandare possit in occultis dumtaxat, & in Foro conscientie tantum, cum clausula monitis monendis, & injuncta gravi pœnitentia, ac re præsertim discussa in Signatura.

§. 24. A dispensationibus, seu convalidationibus titulorum, etiam in Foro conscientie tantum, etiam in occultis casibus absteineat, cum agitur de Simonia reali scienter contracta, & de Beneficiis, super quibus contracta est ipsa Simonia; At si illa contracta fuisset ignoranter, etiam ignorantia Juris inculcata, possit Major Pœnitentiarum in occultis, & in foro conscientie tantum dispensare, & beneficiorum post Simoniam obtentorum titulos convalidare, modo Orator de eadem Simonia certior factus quamprimum commode poterit, petierit dispensationem omni alia facultate in cæteris Simoniæ casibus, & præsertim publicis, interdicit.

§. 25. Titulos Beneficiorum in concursu obtentorum in Foro conscientie tantum in occultis convalidare possit, quando tamen inha-

De Confessariis Monialium.

De irregularibus ob quocumque delictum.

De irregularibus ob hæresim, vel Apostasiam.

De ordinatis per saltum.

De simoniace ordinatis.

De dispensationibus, seu convalidationibus titulorum.

De compositione, & condonatione fructuum.

bilitas provenit ex aliqua censura, vel quia illa irretitus impetrans administravit.

§. 26. A convalidatione titularum, & condonatione fructuum absteineat quoad illos, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisum, infra præfinitum tempus munus consecrationis non susceperint.

§. 27. A compositione pariter, & condonatione fructuum Beneficialium, & Ecclesiarum Episcopatum, ac etiam distributionum quarumcumque quovis modo male perceptorum in casibus non occultis absteineat; In occultis vero possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, & ulterioribus componere, vel etiam condonare, injuncta eisdem penitentibus erogatione elemosynæ ipsius Majoris Penitentiarium, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandæ. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, & adjacentium Insularum personis discrete compositionem concedere, & ea mediante fructibus condonare, pecuniis exinde exactis receptori emolumentorum Datarie Nostræ integraliter consignatis: Pauperibus tamen, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta elemosyna modo suprascripto, quæ nihilominus sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, & censentur ordinata.

De irregularitate Regularium.

§. 28. Cum Regularibus autem super irregularitate quorumcumque Criminum quandoque perpetratorum, vel incursum in censuras occasione, vel quia iidem sic ligati suos Ordines, non tamen in contemptum clavium, exercuerunt, aut illis se immiscuerint, seu aliter quomodolibet contracta, ut eadem irregularitate, & quibuscumque aliis defectibus non obstantibus, susceptis Ordinibus, & eorum Privilegiis uti, ac in illis etiam in Altaris ministerio ministrare, & Ordines non susceptos suscipere, & in iisdem similiter etiam in Altaris ministerio ministrare; necnon quæcumque, quotcumque, & qualiacumque suorum Ordinum, & Congregationum alioquin canonicè obrepta Officia, Beneficia Regularia, mania, præmientias, Dignitates, & Prælaturas, etiam majores, & principales, retinere, & exercere, necnon eadem, seu easdem (non tamen Generalatum) ad quæ, seu quas in futurum canonicè, & juxta eorumdem Ordinum, & Congregationum Regularia Instituta, eligentur, vel aliter assumuntur, recipere, assequi, gerere, & libere exercere etiam licite valeant, dispensare, eoque in pristinum, & ad eum, in quo ante præmissa quomodolibet erant, statum, & ad vocem activam, & passivam restituere, reponere, & plenarie reintegrare, & penas illis gratiosè remittere, & condonare, necnon pro majori absolutionum, & dispensationum præfatarum firmitate quibusvis Constitutionibus, Ordinationibus, Statutis, & Privilegiis quomodolibet obstantibus sufficienter derogare, Major Penitentiarium præfatus possit, & valeat.

§. 29. Volumus tamen, ut in hujusmodi casibus occultis in Foro conscientie tantum; in publicis vero casibus in utroque Foro, auditis tamen, & supplicantibus Superioribus, bonumque testimonium de ipsis Regularibus ferentibus, gravata in iis eorumdem Superiorum conscientia, & matura circumspectione semper adhibita, cum iisdem Regularibus, ut præfertur, dispensare, & dispensari mandare valeat.

De homicidis, Bannitis, aliisque.

§. 30. Cum homicidis, Bannitis, aliisque delinquentibus, qui memorati Sixti Prædecessoris an. Incarnationis præfate millesimo quingentesimo octogesimo septimo Sexto Kalendas Decembris expeditis literis Religionem ingredi, & in ea professionem emittere inhabilitantur, si expedire videbitur, habitare, & habitari

mandare; & cum iis, qui homicidia voluntaria commiserint, ut etiam uti Clerici aliquam ex approbatis Religionibus ingredi, ibique profiteri, in utroque Foro, quando sic expedire videbitur dispensare, & dispensari mandare valeat, ea tamen lege, ut sic habitandi, seu dispensandi Fiscum, & Partem prius concordaverint, & professionem emittant, nec ante professionem hujusmodi in susceptis ordinibus ministrare, nec ad Superiores Ordines ascendere possint.

§. 31. Quoad Apostatas, & transitum Regularium de una ad aliam Religionem, citra aliquam innovationem interim faciendam, an, & quales facultates Majori Penitentiarium remanere, reformari, seu concedi conveniat, de nonnullorum S. R. E. Cardinalium desuper a Nobis deputatæ Congregationis consilio suis loco, & tempore decernemus.

§. 32. In Matrimonii contrahendis possit idem Major Penitentiarium in Foro conscientie tantum super impedimentis occultis, quæ Matrimonium non dirimunt, dispensare, vel dispensari mandare. At a dispensationibus super quocumque impedimento ex quovis gradu, sive consanguinitatis, sive affinitatis ex copula licita, sive ex cognatione spiritali proveniente, etiam in Foro conscientie tantum tamen impedimentum sit occultum, & periculum scandalorum imminet, in iisdem matrimoniis contrahendis absteineat.

§. 33. In contractis vero Matrimonii a dispensatione, seu Matrimonii revalidatione in gradibus primo, & secundo, seu secundo tantum consanguinitatis, vel affinitatis ex copula licita, etiam in occultis pariter absteineat, præterquam si in hujusmodi secundo tantum gradu impedimentum saltem per decennium duraverit occultum, & Oratores simul publice contraxerint, & conjunxerint, & uti Conjuges legitimi reputati fuerint. In tertio autem, & quarto gradibus occultis possit dispensare, ac & in iisdem tertio, & quarto gradibus publicis revalidare Matrimonia nulliter contracta ex causa subreptionis, vel obreptionis occultæ literarum Apostolicarum, præterquam si falsitas consistat in narratione præcedentis copulæ, quæ tamen antea non intercesserat.

§. 34. Quod si Oratores, qui obtinuerint a Nostra Dataria dispensationem super gradu prohibito tam in primo, & secundo, quam in secundo tantum, ac etiam in tertio, vel quarto tacita copula inter eos secuta, quam sine honoris detrimento detegere non valent, & ratione hujusmodi taciturnitatis petant dispensationem pro Matrimonio contrahendo, seu revalidationem Matrimonii contracti, possit idem Major Penitentiarium, si copula sit adhuc secreta, in Foro conscientie tantum concedere, facta quando agitur de primo, & secundo, vel secundo tantum gradu compositione quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam transmittendorum, ad effectum, ut inconcussus moris est, erogandi elemosynas, nisi prior gratia expedita fuisset in forma pauperum, quo casu etiam hæc gratia absque ulla compositione similiter expediatur.

§. 35. Si vero Oratores, qui obtenta dispensatione a Dataria super impedimento primi, & secundi, sive secundi dumtaxat gradus consanguinitatis, seu affinitatis, cum expressione quidem carnalis copulæ, sed tacita, occulta, & malitiosa intentione in ipsa copula habita ad facilius habendam dispensationem, pro revalidatione hujusmodi dispensationis recurrant ad dictam Penitentiarium, possit idem Major Penitentiarium desuper dispensare cum miserabilibus personis explicite affirmantibus se uti tales & sub illa expressa qualitate, & forma misera-

De Apostatis, Religiosis, & transigentibus ad aliam Religionem.

De Matrimonii contrahendis.

De Matrimonii contractis.

De Dispensationibus, & compositionibus Datarie pro Matrimonii.

bilium dispensationes a Dataria obtinuisse; Cum iis vero, qui non tanquam pauperes, sed uti ex honestis familiis, sive uti nobiles, sive uti illustres, fuerint similiter ab eadem Dataria dispensati, idem Major Pœnitentiarius non dispenset, nisi soluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in elemosynas, taxa cum Datario pro tempore existente concordanda. Quod si supplicantes sint pauperes, itaut vere, & realiter integram summam taxatam, vel aliquam ejus partem solvere nequeant, præfatus Major Pœnitentiarius insimul cum eodem Datario opportune provideat.

De impedimento affinitatis ex copula illicita.

§. 36. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, seu ex actu fornicario proveniente, quotiescumque adstet rationabilis causa, licet periculum revelationis, seu scandalorum non immineret, vel non adesset, in Matrimonii tam contractis, quam contrahendis in Foro conscientie tantum; quoties vero affinitas hujusmodi post contractum Matrimonium supervenerit, ut debitum peti possit, in eodem conscientie Foro dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

De impedimento criminis adulterii.

§. 37. Super occulto impedimento criminis Adulterii, si fuerint cum fide data dumtaxat neutro machinante commissum, possit tam in contrahendis quam contractis Matrimonii dispensare; Si vero crimen hujusmodi fuisset utroque, vel altero machinante patratum, possit dispensationem concedere, raro tamen, & quando necessitas postulaverit ratione alicujus gravis imminenti periculi, quod prudentia Majoris Pœnitentiarum, re præsertim discussa in Congregatione, vel Signatura, arbitrandum erit.

De pluralitate impedimentorum, & prole.

§. 38. Declaramus tamen, quod facultates præfate a nobis majori Pœnitentiarum, & ejusdem Pœnitentiarum Officio concessæ circa dispensationes Matrimoniales, locum habeant, etiam si gradus, & impedimenta hujusmodi multiplicia sint quacunq; & quantacumque multiplicitate, volentes in Literis hujusmodi dispensationum Matrimonialium posse prolem, ubi opus erit, sive susceptam, sive suscipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in foro conscientie tantum, legitimam decernere, necnon apponi clausulam *Nullo &c.* prout in hujusmodi materiis hæctenus ipsa Pœnitentiarum servare consuevit.

De votis simplicibus.

§. 39. Vota simplicia quæcumque quomodolibet emissæ, tamen si privato juramento confirmata, etiam castitatis, Religionis, visitationis liminum Sanctorum Petri, & Pauli de Urbe, Sepulchri Dominici, & S. Jacobi de Compostella, possit idem major Pœnitentiarius in alia pietatis opera commutare, votorum implementum differre, ab illorum transgressionibus absolvere, & cum iis, qui Matrimonium contrahendo votum castitatis transgressi sunt ad licite debitum conjugale petendum dispensare, & respective commutari, differri, absolvi, & dispensari mandare semper in foro conscientie tantum possit, & valeat, consideratis causis commutationum, dilationum, absolutionum, & dispensationum hujusmodi, & adjectis clausulis, quæ opponere, iisque injunctis, quæ injungere hæctenus Pœnitentiarum laudabiliter consuevit.

De Divino Officio.

§. 40. Super recitatione divini Officii, seu horarum canonicarum propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem cum commutatione in alias preces, vel orationes, seu illarum injunctio facultatem habeat dispensandi.

De juramento.

§. 41. Juramenta quæcumque, in quibus exploratum erit, nullum cujusquam agi præjudicium, facultatem habeat in foro conscientie dumtaxat relaxandi.

De rebus male ablatis.

§. 42. Quoad male ablata, vel retenta, quando Domini sunt incerti, & casus sunt occultis, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si

eorum qualitate, & necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum vero pauperibus, vel in pia opera in locis, si fieri potest, ubi illa ablata, extorta, seu usurpata sunt, distribui, seu converti mandet.

De Dotibus Virginum.

§. 43. Cum puellis, quæ Virgines non sunt, & dotes petunt, seu obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis locis, vel dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illis Virginitatem tantum dent, seu distribuunt, in occultis, & in foro conscientie tantum, quatenus illæ in posterum honeste vivant, facultatem habeat dispensandi.

De dubiis.

§. 44. Dubia in materia peccatorum, seu forum pœnitentiale alias quomodolibet concernentia cum consilio Doctorum, & Theologorum suorum valeat declarare.

De Commissionibus.

§. 45. Commissiones majoris Pœnitentiarum, etiam si committens, illis nondum præsentatis, re integra desinat quomodocumque Pœnitentiarum existere, non expirent.

De Apostolica Sede vacante.

§. 46. Sede Apostolica vacante major Pœnitentiarum, ejusque Officiales ea tantum facere, & expedire valeant, quæ ad forum conscientie pertinent, in reliquis eorum Officium conquirent, & a quibuscumque Matrimonialibus, & aliis dispensationibus, ac absolutionibus, & declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtum, vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abstineant.

De Procuratoribus, & Scripatoribus Pœnitentiarum.

§. 47. Quotiescumque Procuratores, & Scripatores Pœnitentiarum secreta aliqua mala valedudine detinentur, vel ex aliqua legitima causa major Pœnitentiarum expediens judicaverit, possit alios in eorum locum durante infirmitate, seu causa subrogare, seu substituere præfatis solo juramento, & cum iisdem obligationibus, quibus alii Procuratores, & Scripatores titulati adstringuntur.

De Minoribus Pœnitentiarum.

§. 48. Nullus minor Pœnitentiarum trium Basilicarum Urbis possit admitti, seu recipi ad Officium, nisi prius a majori Pœnitentiarum, ac Pœnitentiarum Congregatione, seu Signatura fuerit examinatus, & approbatus, & postquam admittis fuerit, nequeat sine ejusdem licentia concedere, seu dimittere, idemque servetur quoad minores Pœnitentiarum Lauretanos, quibus, & aliis supradictis major Pœnitentiarum facultatem ad libitum concedere, & restringere, & quorum examen possit in absentia etiam Episcopo in partibus sibi benevisis, committere.

De aduentibus Pœnitentiarum Majorum.

§. 49. Omnibus Christianis, qui ex veteri, & laudabili Instituto Pœnitentiarum majorem munere suo statutis diebus in hebdomada majori solemniter fungentem pie, reverenterque adierint, seseque pœnitentia virga tangendos submiserint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesie consueta relaxandi perpetuam facultatem eidem majori Pœnitentiarum confirmamus, & quatenus opus sit de novo concedimus.

Clausula.

§. 50. Decernentes præfatas Literas, etiam ex eo, quod major Pœnitentiarum, ac præfata Pœnitentiarum Regens, & Officiales prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, seu audit non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, & juridica de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostre, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari nullatenus posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & a majori Pœnitentiarum, Rege, & Officialibus prædictis, aliisque, ad quos spectat, & pro tempore spectabit inviolabiliter observari: sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos quavis auctoritate fun-

gentes,

gentes, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de Late-
re Legatos, subblata eis, & eorum cuilibet qua-
vis aliter iudicandi, & interpretandi facultate,
ubique iudicari, & diffiniri debere; irritum quo-
que, & inane quicquid secus super omnibus, &
singulis præmissis, vel circa ea a quoquam qua-
vis auctoritate scienter, vel ignoranter contige-
rit attentari.

§. 51. Non obstantibus præmissis, & aliis qui-
buscumque Constitutionibus, & Ordinationibus
Apostolicis, & dictæ Pœnitentiariæ, etiam jura-
mento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia
firmitate roboratis, statutis, & consuetudinibus
quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis,
privilegiis, indultis, & Literis Apostolicis
eiusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque majori
Pœnitentiario, ac Officialibus, & Ministris, &
quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, &
formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis
derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis
clausulis, & Decretis in genere, vel in specie,
etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per
prædecessores nostros Romanos Pontifices, ac
etiam nos concessis, innovatis, confirmatis, &
approbatis.

§. 52. Quibus omnibus, & singulis, etiam si
pro illorum sufficienti derogatione de illis eorum-
que totis tenoribus specialis, specifica, indivi-
dua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non
autem per clausulas generales idem importan-
tes, mentio, seu quavis alia expressio habenda,
aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda
foret tenores huiusmodi, ac si de verbo ad ver-
bum nihil penitus omisso, & forma in illis tradi-
ta observata, iisdem præsentibus pro plene, &
sufficienter expressis, & insertis habentes, ad ef-
fectum præsentium, illis alias in suo robore per-
mansuris, harum serie derogamus, cæterisque
contrariis quibuscumque.

§. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam
hanc nostrarum compilationis, concessio-
num, prohibitionum, Decretorum, Statuti, vol-
untatis, declarationis, confirmationis, derogationis,
aliorumque præmissorum infringere, ei-
que ausu temerario contraire. Si quis autem hoc
attentare præsumperit indignationem Omnipotentis
Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum
ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno
Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo
nonagesimo secundo, tertio nonas Septembris,
Pontificatus nostri Anno Secundo.

XVIII.

Extenditur senarius numerus Magistrorum Fratrum
Eremitarum Sancti Augustini Mexicanæ
Provinciæ ad duodenarium.

*Idem factum legitur pro Provinciâ Batavâ Constit.
ed. 1692. Febr. 2. P. 1. Et Clem. XI. Constit.
ed. 1710. Maji 20. P. 10. pro Provinciâ Chilian.*

Dat. 28. Sept.
1692. An. 2.

INNOCENTIUS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Numerus
Magistrorum
auctus fuit a
Capitulo
Gener. 1685.

Cum sicut dilecti filii Prior Provincialis, &
Diffinitores Provinciæ Mexican. in Indiis Oc-
cidentalibus Ordinis Fratrum Eremitarum S. Au-
gustini nobis nuper exponi fecerunt, Capitulum
Generale dicti Ordinis anno 1685. in alma Ur-
be nostra celebratum senarium Magistrorum nu-
merum in Provinciâ prædictâ, benedictente Do-
mino, multum Terris diffusa usque ad duode-
narium extendendum esse censuerit, si nostra, &
huius Sanctæ Sedis facultas desuper accederet,
similis vero extensio numeri Magistrorum pro

Peruana, & Bætica Provinciis eiusdem Ordinis
in dicto Capitulo Generali facta a fel. rec. Inno-
centio XI., & Alexandro VIII. Romanis Pontifi-
cibus prædecessoribus nostris per quasdam eo-
rum in simili forma Brevis literas die 22. Janua-
rii 1688., & die 21. Januarii 1690. respectively ex-
peditas approbata, & confirmata fuerit, nobis
propterea Exponentes præfati humiliter suppli-
cari fecerunt, ut sibi pariter in præmissis oppor-
tune providere, & ut infra indulgere de benigni-
tate Apostolica dignemur.

§. 1. Nos igitur eosdem exponentes speciali-
bus favoribus, & gratis prosequi volentes, &
eorum singulares personas a quibusvis excom-
municationis, suspensionis, & interdicti, aliis-
que Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis
a jure, vel ab homine quavis occasione, vel
causa latis, si quibus quomodolibet innodata
existunt ad effectum præsentium dumtaxat con-
sequendum harum serie absolventes, & absolu-
tas fore censentes, huiusmodi supplicationibus
inclinati, ut de cætero senarius dictæ Provinciæ
Mexicanæ Magistrorum numerus ad duode-
narium, servata tamen in reliquis quoad promo-
vandos ad Magisterii gradum formam per Apo-
stolicas, & dicti Ordinis Constitutiones, necnon
specialia ipsius Provinciæ Mexicanæ Decreta, &
consuetudines præscripta, augetur auctoritate
Apostolica tenore præsentium, concedimus, &
indulgemus.

§. 2. Decernentes easdem præfatas literas
semper firmas, validas, & efficaces existere, &
fore suosque plenarios, & integros effectus for-
tiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, &
spectabit in futurum in omnibus, & per omnia
plenissime suffragari: Sicque in præmissis per
quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos,
etiam causarum Palatii Apostoli Auditores judi-
cari, & diffiniri debere; ac irritum, & inane,
si secus super his a quoquam quavis auctori-
tate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 3. Non obstantibus rec. mem. Sixti V., &
Clementis VIII. Romanorum Pontificum, etiam
prædecessorum nostrorum de senario Magistro-
rum numero, aliisque Constitutionibus, & Or-
dinationibus Apostolicis, necnon Provinciæ Me-
xicanæ, & Ordinis prædictorum, etiam jura-
mento, confirmatione Apostolica, vel quavis
firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudi-
nibus; privilegiis quoque, Indultis, & literis
Apostolicis in contrarium præmissorum quomo-
dolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Qui-
bus omnibus, & singulis, illorum tenores præ-
sentibus, pro plene, & sufficienter expressis,
ac ad verbum insertis habentes, illis alias in suo
robore permansuris ad præmissorum effectum hac
vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus,
cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 4. Volumus autem, ut earundem præsen-
tium literarum transumptis, seu exemplis, etiam
impressis manu alicujus Notarii publici subscrip-
tis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate
constitutæ munitis, eadem prorsus fides ubique
locorum tam in Judicio, quam extra illud ha-
beat, quæ haberetur ipsis præsentibus, si fo-
rent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
Annulo Piscatoris die XXVIII. Septembris
MDCXCII., Pontif. nostri Anno Secundo.

Declaratur Statutum Ordinis Carthusien. Priori
Carthusiæ factum non egrediendi a terminis
sue Eremitæ.

*Ab Inn. XI. confirmata fuit nova Collectio Statuto-
rum Const. ed. 1688. Mar. 27. P. 12. hujus Ponti-
ficis Const. ed. 1692. Apr. 11. P. 1. extat Decre-
tum Congreg. particularis super quadam causa. Et*

Præces Pro-
vinciæ.

Extensio
prædictæ.

Clausula.

XIX.

Const.